

Arrest

nr. 145 403 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. KALIN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Eritrese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Mai Idaga op 11 mei 1988. In 1998 vluchtte u samen met uw zus en haar kinderen naar Kassala nadat de man van uw zus gearresteerd werd en daarna uw zus ook. U woonde in Kassala bij uw zus en in 2004 trouwde u met (B.G.K.), waarover u verklaarde dat hij ook uit Eritrea komt. Op het einde van 2013 vroeg u aan uw werkgever om achterstallig loon. Hij vroeg u om met hem naar bed te gaan en u werd zwanger. Toen zijn vrouw hiervan op de hoogte was, besloot uw werkgever u naar de gevangenis te sturen. U werd opgesloten in de gevangenis in Kassala samen met andere Eritreërs en u werd dan meegenomen naar een plaats die 26 heet aan de grens met Eritrea. U slaagde er daar samen met vijf of zes meisjes in te ontsnappen. De andere meisjes kenden een smokkelaar en u ging met hen mee naar Khartoem. Daarna zette u uw reis verder naar Libië waar u ongeveer 5-6 maanden bleef. Daarna ging u met de

boot naar Italië en u ging dan via Rome en Frankrijk met de trein naar België waar u aankwam op 13 juli 2014 en er de volgende dag asiel aanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient immers vastgesteld dat uw, door u geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, niet geloofwaardig bevonden worden.

U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Mai Edaga (of Mai Idaga) in de zoba Debub, subzoba Dekemhare. U verklaarde dat subzobas in Eritrea niet verder opgedeeld worden en u zei ook dat Mai Edaga geen eigen administratie heeft, maar dat de administratie van Mai Edaga bij Dekamhare is (zie gehoorverslag CGVS p.4). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat subzobas in Eritrea nog verder opgedeeld worden in administraties en dat Mai Edaga zelf een administratie heeft waar nog andere dorpen bij horen. U verklaarde in Eritrea geboren te zijn en op 10 jarige leeftijd vertrokken te zijn naar Soedan waar u woonde tot u naar België vertrok. Er kan dus begrip opgebracht worden voor het feit dat u de administratieve opdelingen in Eritrea niet goed kent. Het is daarom des te opmerkelijker te noemen, dat wanneer u gevraagd werd of u wist wat een **Kebele** is, u antwoordde dat een Kebele zoals zoba 1, zoba 2 is en dat je ook kebele 1 en kebele 2 zegt. U legde verder uit dat een stad zo kan opgedeeld worden in zone 1, 2 en 3 (zie gehoorverslag CGVS p.26). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat een Kebele de kleinste administratieve opdeling is in **Ethiopië**, vergelijkbaar met een wijk. U kent dus de administratieve opdelingen in uw verklaarde geboorteland, Eritrea, niet maar u kent wel de kleinste administratieve opdeling die er bestaat in Ethiopië, een land waar u nooit gewoond zou hebben. Kebele is overigens een Amhaars woord, een taal die u niet zou spreken aangezien u verklaarde enkel Tigrinya en een beetje Arabisch te spreken (zie gehoorverslag CGVS p.16). **Dat u de administratieve opdelingen in uw eigen geboorteland, Eritrea, niet kent maar dan wel weet wat een Kebele is, een woord in een taal die u niet zou spreken en een administratieve opdeling in een land waar u nooit zou gewoond hebben, is niet aannemelijk.**

U verklaarde dat u uit Eritrea moest vertrekken omwille van de problemen van uw zus. U zei dat de man van uw zus gearresteerd werd en uw zus werd daarna ook gearresteerd en gemarteld. U weet niet waarom de man van uw zus gearresteerd werd, u denkt dat het door "een conflict" kwam maar u kent de details niet en uw zus heeft het u nooit gezegd (zie gehoorverslag CGVS p.16). Toen er u op gewezen werd dat u samen met uw zus uw land, Eritrea, moest ontvluchten omdat haar man gearresteerd werd maar dat u haar dan nooit zou gevraagd hebben waarom haar man gearresteerd werd, zei u dat u wist dat hij gearresteerd werd maar dat u nooit aan uw zus gevraagd had waarom haar man eigenlijk gearresteerd werd. Gevraagd of u het dan niet belangrijk vond om te weten waarom haar man gearresteerd werd, aangezien zijn arrestatie de reden was voor u en uw zus om Eritrea te ontvluchten, zei u dat het niet gaat over hoe belangrijk het was maar dat u en uw zus geen tijd hadden om erover te spreken aangezien uw zus bijna 24 uur op 24 uur werkte. Toen er u op gewezen werd dat u, na uw vlucht nog 14 jaar de tijd hebt gehad om het aan uw zus te vragen, antwoordde u dat u niet slim genoeg was om het te vragen (zie gehoorverslag CGVS p.17). **Dat u aan uw zus nooit gevraagd zou hebben wat nu eigenlijk de reden was voor de arrestatie van haar man waardoor u op jonge leeftijd uw geboorteland en uw familie moest achterlaten is niet aannemelijk. Dat u een dergelijke desinteresse toont voor de reden van uw vlucht uit uw verklaarde geboorteland is niet geloofwaardig, vooral omdat u eerst zegt dat u het nooit aan uw zus zou gevraagd hebben omdat deze de hele tijd moest werken en pas nadat er u op gewezen werd dat u nog 14 jaar de tijd hebt gehad om het aan haar te vragen zegt u dan weer dat u niet slim genoeg was om het haar te vragen.** Echter, het feit dat u dit nooit zou gevraagd hebben aan uw zus, heeft niets te maken met slim te zijn maar wel met een minimale interesse in de reden van haar en uw vlucht uit Eritrea. Dat u, gedurende 14 jaar, hier nooit over gesproken zou hebben met uw zus is niet geloofwaardig.

U verklaarde dus dat de man van uw zus gearresteerd werd, waarom weet u niet, en dat uw zus toen ook gearresteerd werd. U zei dat uw zus gearresteerd werd omwille van haar man, omdat ze haar vroegen om haar man mee te brengen. Toen er u op gewezen werd dat haar man al gearresteerd was en er u gevraagd werd waarom uw zus dan gevraagd werd om haar man, die al gearresteerd was, mee te brengen antwoordt u dat u het haar niet in detail gevraagd hebt maar dat u weet dat ze vluchtte omdat ze haar stoorden, haar martelden en dat is waarom ze vluchtte. Wanneer u dan nog eens gevraagd werd waarom uw zus gearresteerd werd aangezien haar man toen al gearresteerd was, zegt u: **Ze werd gearresteerd omwille van haar man, zelfs indien haar man al gearresteerd was, ik weet niet hoe ik het moet uitleggen.** Het valt inderdaad moeilijk uit te leggen dat men aan uw zus gevraagd

zou hebben om haar man aan te geven terwijl die al in de gevangenis zat. Wanneer u dan gevraagd wordt om toch te proberen om het uit te leggen zegt u dan dat de man van uw zus gearresteerd werd maar u denkt dat hij niet officieel gearresteerd werd, maar door "individuele" (zie gehoorverslag CGVS p.17). U bedoelde daarmee dat het "geen legale mensen waren met legale documenten" die hem arresteerden maar u weet niet wie die mensen dan wel waren. Toen er u dan gevraagd werd hoe u dat wist, zei u dat u dat te weten gekomen was toen u aan uw zus gevraagd had waarom ze haar land verlaten had. Hoewel u dus eerst zei dat u niet wist waarom de man van uw zus gearresteerd werd en dat u haar nooit gevraagd had waarom, omdat jullie (gedurende 14 jaar) geen tijd zouden gehad hebben om erover te spreken en / of omdat u niet slim genoeg was om het aan haar te vragen, zegt u nu dat u wel aan uw zus gevraagd zou hebben waarom ze haar land verlaten had. Dit zijn duidelijk tegenstrijdige verklaringen aangezien de arrestatie van haar man de reden zou geweest zijn voor u en uw zus om Eritrea te ontvluchten. Toen er u dan gevraagd werd wat uw zus u dan gezegd had toen u haar vroeg waarom ze Eritrea verlaten had, zei u enkel dat uw zus de meeste tijd huilde en triestig was. Uw zus zou wel verteld hebben dat de mensen die kwamen hun gezicht bedekten en hun identificatie niet toonden. Uw zus zei u dat allemaal maar u wist niet of ze u dan gezegd zou hebben waarom haar man in feite gearresteerd werd, misschien dat ze het u wel zei maar misschien dat u het zich niet herinnert (zie gehoorverslag CGVS p.18). **Hoewel u dus eerst zegt dat u nooit aan uw zus gevraagd zou hebben waarom haar man gearresteerd werd, zegt u nu dat u haar wel vroeg waarom ze Eritrea verliet waarop uw zus u dan enkel zou gezegd hebben dat de mannen die haar kwamen arresteren, "individuele waren met bedekte gezichten die hun identificatie niet toonden". Uw vage verklaringen over deze "individuele" die uw zus kwamen arresteren, kwamen er overigens pas nadat er u gewezen werd op uw niet logische verklaringen over de arrestatie van uw zus, namelijk dat ze gearresteerd werd omdat ze haar man moest meebrengen, terwijl haar man op dat moment al in de gevangenis zou gezeten hebben.** Dat uw zus, als antwoord op uw vraag waarom ze Eritrea verlaten had, dan enkel in vage bewoordingen zou verteld hebben dat de mannen die haar kwamen arresteren zich niet identificeerden maar u niets gezegd zou hebben over de reden van de arrestatie van haar man en haar eigen arrestatie is niet geloofwaardig.

Omwille van uw vage, tegenstrijdige en niet geloofwaardige verklaringen over de reden waarom u en uw zus moesten vertrekken uit Eritrea, kan er geen geloof worden gehecht de door u verklaarde vlucht uit Eritrea. U kunt ook geen enkel document neerleggen dat aantoonde dat u uit Eritrea afkomstig zou zijn. U verklaarde nooit identificatiedocumenten gehad te hebben, noch in Eritrea, noch in Soedan. U verklaarde ook nooit een poging gedaan te hebben om identiteitspapieren te verkrijgen in Soedan omdat dit volgens u niet toegelaten is en men geen papieren geeft, ook al vraagt men erom. U verklaarde ook nooit om papieren gevraagd te hebben in Soedan maar indien dit toegelaten was, zou u er wel over gehoord hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 11-12). Er zou van u toch verwacht kunnen worden dat u in Soedan een poging zou gedaan hebben om identiteitspapieren of verblijfspapieren te krijgen, maar u deed dit niet omdat u nooit gehoord zou hebben dat dit wel mogelijk was. U zou dus Eritrea verlaten hebben op jonge leeftijd, u kunt geen enkel document uit Eritrea voorleggen maar u verklaarde wel over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Toen er u gevraagd werd om te proberen aannemelijk te maken dat u de Eritrese nationaliteit hebt en wat u zou kunnen zeggen, aanhalen om de Protection Officer hiervan te overtuigen, was uw antwoord "ik weet het niet"(zie gehoorverslag CGVS p.25). Uw gebrek aan medewerking tijdens uw gehoor op het CGVS beperkte zich niet enkel tot dit antwoord. Hoewel het aan u is om uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken ontweek u doorheen het gehele gehoor de vragen die u gesteld werden of gaf u vage, ontwijkende antwoorden waardoor dezelfde vragen u opnieuw en opnieuw moesten gesteld worden (zie gehoorverslag CGVS p.5, p.8, p.10, p.20, 21 & 22, p.24). Moest u, zoals u verklaarde, effectief over de Eritrese nationaliteit beschikken, dan zou er geen enkele reden zijn om vragen over Eritrea en vragen over uw relaas de hele tijd te ontwijken. Er werd u in het begin van het gehoor op het CGVS immers gezegd dat, indien u het antwoord niet weet op een vraag, u dat gewoon mocht zeggen (zie gehoorverslag CGVS p.2). Hoewel u dus verklaarde over de Eritrese nationaliteit te beschikken kon u geen documenten neerleggen die dit zouden kunnen aantonen en kon u niets bedenken dat u zou kunnen aanhalen om uw verklaarde Eritrese nationaliteit aan te tonen. Daarbovenop ontweek u ook voortdurend vragen die u gesteld werden terwijl u evengoed kon zeggen dat u het antwoord niet kende op de aan u gestelde vragen.

U verklaarde dat u getrouwd bent met (B.G.K.) en dat uw man ook over de Eritrese nationaliteit beschikt. **U wist echter niet waarom uw man en zijn ouders uit Eritrea gevlucht waren want u had hem dat nooit gevraagd en hij heeft daar ook nooit over gesproken** (zie gehoorverslag CGVS p.10). U wist wel dat zijn ouders uit Zalambessa zouden komen maar u wist niet waar Zalambessa ligt in Eritrea. Toen u gevraagd werd of u dat dan nooit gevraagd had waar dat in Eritrea lag, antwoordde u erg ontwijkend; "Ik weet alleen dat het in Eritrea is maar ik weet niet waar" (zie gehoorverslag CGVS p.11). U verklaart dus getrouwd te zijn met uw Eritrese man sinds 2004 maar u wist niet waarom hij en zijn familie weggevlucht waren uit Eritrea en u wist niet waar Zalambessa, de

plaats waarvan hij afkomstig zou zijn, ligt in Eritrea. Trouwens, Zalambessa is nu, na betwisting, Ethiopisch grondgebied (zie informatie in uw administratief dossier). Verder zei u ook nooit met uw man over Eritrea te spreken. **Dat u als Eritrese vluchteling in Soedan met een Eritrese vluchteling zou getrouwd zijn maar dan niet kan zeggen waarom uw man naar Soedan moest vluchten, noch waar de geboorteplaats van uw man in Eritrea ligt, is niet aannemelijk.**

Wanneer er u gevraagd werd waarom er zoveel Eritreërs zijn in Soedan, zegt u dat sommige gevlucht zijn van het leger. Gevraagd hoe u dat weet zegt u enkel "van mijn land" waarmee u dan bedoelt dat u dit weet van mensen die naar Soedan kwamen die het land ontvluchtten en dit dan tegen u zouden verteld hebben (zie gehoorverslag CGVS p.24). Als u er dan op gewezen wordt dat u dus wel van andere Eritreërs in Soedan weet waarom ze uit Eritrea wegvluchtten maar niet van uw man, zegt u dan dat uw man Eritrea verliet toen hij een kind was en dat **hij zelf de redenen niet meer herinnerde**. Hoewel u dus eerst zei dat u nooit aan uw man zou gevraagd hebben waarom hij en zijn familie wegvluchtten uit Eritrea en dat uw man daar nooit over sprak met u, zegt u nu dat uw man zich de redenen niet meer herinnerde. **Dit zijn opnieuw duidelijk tegenstrijdige verklaringen.**

U verklaarde dat dat de onafhankelijkheidsdag in Eritrea gevierd wordt op 24 mei omdat het op die dag zijn onafhankelijkheid kreeg (zie gehoorverslag CGVS p.19). Toen u gevraagd werd van wie Eritrea zijn onafhankelijkheid kreeg zei u eerst "van de kolonisatie" en dan dat Eritrea gekoloniseerd werd door Italianen, Egyptenaren en Grieken. Als u dan nog eens gevraagd wordt van wie Eritrea dan onafhankelijk werd, zegt u dat u denkt dat het van Ethiopië is maar dat u het niet weet. U kende ook nog andere feesten uit Eritrea, zoals de martelaarsdag op 20 juni (zie gehoorverslag CGVS p.20). U zei dat een martelaar een persoon is die stierf en gevraagd waarom die dan martelaars heten zegt u dat een martelaar iemand is die stierf in de oorlog en dat het martelaarsdag heet omdat op die dag veel martelaars stierven (zie gehoorverslag CGVS p.20). Wanneer u dan gevraagd wordt in welke oorlog die martelaars stierven, zegt u eerst "bijvoorbeeld degenen die stierven in Mai Sawa en Zalambessa waar vele vechters stierven" om daarna te zeggen dat die martelaars stierven, "bijvoorbeeld tijdens het conflict met Ethiopië" om daarna te zeggen dat ze stierven in "het gevecht tegen de vijand". Als u dan gevraagd wordt of "dat gevecht tegen de vijand" ook een naam heeft, zegt u dan uiteindelijk **dat u het niet weet** (zie gehoorverslag CGVS p.20-21).). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat de onafhankelijkheidsdag in Eritrea gevierd wordt op 24 mei omdat Eritrea op die dag in 1991 zijn onafhankelijkheid uitriep van Ethiopië. 20 juni werd gekozen als dag om de Eritreërs te herdenken die hun leven verloren in de onafhankelijkheidsstrijd die dertig jaar duurde. Dat u als Eritrese niet zou weten van wie Eritrea onafhankelijk werd in 1991 en niet zou weten dat de martelaars die herdacht worden op 20 juni, Eritreërs zijn die stierven tijdens de onafhankelijkheidsoorlog met Ethiopië, is niet geloofwaardig. Er werd u ook gevraagd wat men in Eritrea viert op 1 september en u zei dat men dan "Yohannes" viert, een religieus feest (zie gehoorverslag CGVS p.25). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat op 1 september inderdaad het Kidus Yohannes feest gevierd wordt (of het nieuwe jaar) in **Ethiopië**. In Eritrea viert men ook Kidus Yohannes, maar omdat in Eritrea een andere kalender gebruikt wordt dan in Ethiopië, valt deze dag in Eritrea op 11 september en niet op 1 september. Op 1 september is er in Eritrea een andere publieke feestdag, men herdenkt op die dag het begin van de onafhankelijkheidsstrijd op 1 september 1961. **Dat u als Eritrese niet zou weten dat in Eritrea op 1 september het begin van de dertig jaar durende onafhankelijkheidsstrijd zou gevierd worden is niet geloofwaardig. U verklaarde dat er op 1 september "Yohannes gevierd wordt" terwijl dat in Eritrea op 11 september gevierd wordt en niet op 1 september zoals in Ethiopië.** Zoals hierboven al aangehaald verklaarde u nooit in Ethiopië gewoond te hebben maar, wanneer u gevraagd wordt wat men op 1 september in Eritrea viert, heeft u het vreemd genoeg wel over een feest dat op die datum in Ethiopië gevierd wordt.

Omwille van de hierboven aangehaalde argumenten kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde Eritrese nationaliteit en bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht uit Eritrea naar Kassala en uw verklaringen over de tijd die u daar als Eritrese vluchteling zou doorgebracht hebben.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten dat uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag, geenszins weten te overtuigen, en de door u geopperde Eritrese nationaliteit en afkomst, helemaal niet geloofwaardig worden bevonden. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Het feit dat u Tigrinya spreekt is op zich geen aanwijzing dat u uit Eritrea afkomstig bent aangezien deze taal ook in het Noorden van Ethiopië gesproken wordt.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van de door u geopperde nationaliteit, noch ter ondersteuning van het door u geopperd asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Zij kende het woord Kebele niet en heeft dit zo verklaard aan de tolk. Er waren problemen met de tolk. De tolk vroeg steeds naar de betekenis van het woord Kebele doch verzoekster antwoordde steeds dat zij deze niet kende maar wel de betekenis kon geven van het woord Zoba. Deze betekenis werd gevraagd en ook gegeven. De communicatieproblemen kunnen aan verzoekster niet worden verweten.

Aan verzoekster kan geen gebrek aan interesse over de reden van de arrestatie van haar schoonbroer worden verweten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verliest de realiteit uit het oog. Zij was slechts tien jaar toen zij diende te vluchten en stelde op die leeftijd geen dingen in vraag. Haar zus was ouder en in haar ogen wijzer en er was geen reden om bepaalde dingen in vraag te stellen. Haar zus was haar enige familie en was ziek. Zij wou er niet over praten en wilde niet dat erover vragen werden gesteld. Ook wou haar zus haar kinderen erbuiten houden en wou zij hen niet uitleggen welke de reden was voor de arrestatie van haar man. In deze context heeft verzoeksters verklaring dat zij niet slim genoeg was om het te vragen een andere betekenis dan deze die het CGVS insinueert. Er kan haar geen desinteresse worden verweten indien haar zus haar niets wilde zeggen.

Verzoekster vroeg niet aan haar zus waarom haar schoonbroer werd gearresteerd doch wel waarom zij het land verliet. Dit zijn verschillende vragen en zaken. De reden van de vlucht van haar zus is de arrestatie van haar man doch de reden voor deze arrestatie kent verzoekster niet. Er zijn geen tegenstrijdigheden en indien haar zus verkiest om vaag te blijven, is dit haar keuze.

Verzoekster beschikte over documenten doch deze werden in Libië afgenomen. Zij had in Soedan geen identiteitsdocumenten. Zij had vernomen dat zij hiervoor geen moeite moest doen aangezien zij er toch geen zou verkrijgen. Dit neemt niet weg dat het gebrek aan documenten een reden moet zijn om haar asielaanvraag te weigeren. Verzoekster heeft bovendien een document bekomen dat haar identiteit en nationaliteit aantoont. Zij voegt een stuk bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat zij is aangesloten bij de orthodoxe kerk van Hazhaz Asmara en waarin haar identiteitsgegevens en nationaliteit worden vermeld.

Inzake de wijze waarop zij antwoorden gaf, stelt verzoekster dat zij steeds trachtte de informatie waarover zij beschikte aan het CGVS te geven en dat zij antwoordde dat zij het niet wist wanneer zij iets niet kende.

Verzoeksters echtgenoot verliet Eritrea op jonge leeftijd, is wees en kent de reden van zijn vlucht uit Eritrea niet. Hij wil zo weinig mogelijk aan deze periode herinnerd worden. Verzoekster weet inderdaad niet waar Zalambessa is gelegen. Zij weet wel dat dit in Eritrea ligt. Zij verliet net als haar man haar land op jonge leeftijd en zij keerden naar Eritrea niet terug.

Verzoekster heeft verklaard dat Ethiopië de vijand was. Zij gaf niet aan niet te weten wat Martelarendag is en verwees naar het gevecht tussen Eritrea en Ethiopië. Verder werd er niet gevraagd naar de feestdag op 1 september doch wel naar feestdagen in september, waarop zij Kidus Yohannes antwoordde.

Verzoekster verwijst naar enkele paragrafen uit het UNHCR Handboek en stelt dat het CGVS hiermee geen rekening hield.

Rekening houdend met het voormelde is verzoekster van oordeel dat zij voldoende inzicht heeft gegeven over haar achtergrond, netwerk en context zodat de asielinstanties voldoende informatie hebben om te oordelen over de subsidiaire bescherming. Hierover werd echter niet gemotiveerd.

2.1.2. Ter staving van haar betoog voegt verzoekster een doopcertificaat bij het verzoekschrift (bijlage 3). Ter terechtzitting legt verzoekster het origineel neer van het reeds bij het verzoekschrift gevoegde doopcertificaat (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.1. Verzoekster preciseert op generlei wijze hoe het proportionaliteitsbeginsel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn. Dit beginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure bovendien niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Verzoekster verklaart afkomstig te zijn van Eritrea en de nationaliteit van dit land te dragen. Zij zou dit land samen met haar zus hebben dienen te ontvluchten in 1998, vervolgens in Soedan hebben gewoond en, nadat zij aldaar problemen kende, naar België zijn gereisd.

Verzoekster brengt echter geen overtuigende bewijsstukken bij ter staving van haar voorgehouden nationaliteit, herkomst, identiteit, levensloop, asielrelaas en reisweg naar België. Wat betreft het doopcertificaat dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd (bijlage 3) en ter terechtzitting wordt neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7), dient immers te worden vastgesteld hieraan geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht. Hoewel verzoekster laat uitschijnen dat het een origineel zou betreffen, betreft dit stuk *prima facie* en zeker voor wat betreft de hierop opgenomen stempel, immers overduidelijk een kleurenkopie. Verder is het bevreemdend dat op dit stuk de datum van uitreiking niet is vermeld en dat dit stuk, zoals blijkt uit het hierop vermelde volgnummer, in Eritrea zou zijn uitgegeven in 2001, hetzij dertien jaren nadat verzoekster zou zijn gedoopt in de hierop vermelde kerk en drie jaren nadat zij Eritrea zou hebben verlaten. Hoe dan ook heeft zulk doopcertificaat noch een officieel karakter, noch officiële bewijswaarde.

Verzoekster legt ter verklaring van het ontbreken van overtuigende bewijsstukken inzake haar nationaliteit, herkomst, identiteit en levensloop bovendien frappant tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde zij aanvankelijk: *"Ik heb identiteitsdocumenten gehad"* (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.26a). Bij het CGVS ontkende zij eenduidig dat zij ooit identiteitsdocumenten had in Eritrea. Tevens ontkende zij uitdrukkelijk dat zij ooit documenten had in Soedan (administratief dossier, stuk 5, p.11). In het verzoekschrift stelt verzoekster, geconfronteerd met het verwijt in de bestreden beslissing dat zij geen identiteitspapieren kon voorleggen, dan weer dat zij weldegelijk zou hebben beschikt over documenten doch dat deze haar in Libië werden afgenomen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.6). Dat verzoekster ter verklaring van het ontbreken van documenten die de voormelde elementen zouden

kunnen aantonen dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoekster gedurende de zestien jaren waarin zij in Soedan zou hebben verbleven nooit enige poging zou hebben ondernomen teneinde aldaar identiteits- of verblijfspapieren te verkrijgen. Waar zij dit in het verzoekschrift toeschrijft aan het gegeven dat zij zou hebben vernomen dat zij hiervoor geen moeite hoefde te doen aangezien zij er toch geen zou verkrijgen, dient te worden opgemerkt dat dit niet strookt met haar verklaringen bij het CGVS. Ook bij het CGVS gaf zij weliswaar aan dat zij dacht dat het niet toegelaten was. Uit haar verdere verklaringen blijkt echter dat zij, gevraagd hoe zij dit kon weten gezien zij nooit zelfs maar probeerde documenten te bekomen, dit baseerde op een vermoeden en stelde dat zij hierover van andere Eritreeërs gehoord kon hebben indien het toegelaten was (administratief dossier, stuk 5, p.12). Deze loutere verklaringen van derden kunnen hoe dan ook niet verklaren waarom verzoekster nooit zelfs maar heeft getracht om in Soedan documenten te bekomen. Dat verzoekster nooit zulke poging zou hebben ondernomen klemmt nog des te meer daar zij beweerde aldaar gedurende vijf jaren te hebben gewerkt voor een persoon die in de immigratiesector werkte en die er de verantwoordelijke was voor de paspoorten (*ibid.*, p.15).

Verzoekster brengt niet alleen geen overtuigende bewijzen bij omtrent haar voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst, doch zij legde tevens incoherente en uiterst vage verklaringen af aangaande de directe familieleden die nog in dit land zouden zijn gebleven na haar vertrek.

Zo verklaarde zij bij de DVZ, gevraagd naar haar broers en zussen, slechts dat zij over een zus beschikte en maakte zij nergens melding van een broer (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.17). Tijdens het gehoor bij het CGVS beweerde verzoekster echter dat zij in Eritrea nog een broer zou hebben die op het ogenblik dat zij het land verliet in het leger zat en nadien zou zijn gearresteerd wanneer hij het land probeerde te ontvluchten (administratief dossier, stuk 5, p.7). Wanneer zij werd geconfronteerd met de vaststelling dat zij deze broer bij de DVZ niet vermeldde, beweerde verzoekster deze wel te hebben vermeld. Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Zij gaf aan de tolk bij de DVZ goed te begrijpen, geen bezwaar te hebben tegen deze tolk en op elk moment tijdens het gehoor melding te zullen maken van eventuele communicatieproblemen. Bovendien ondertekende zij de verklaring van de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar werd voorgelezen in het Tigrinya en gaf zij hiermee aan dat de hierin vermelde inlichtingen overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 13, verklaring; stuk 14). Ook bij het CGVS gaf verzoekster aanvankelijk aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen en had zij hierbij geen opmerkingen (administratief dossier, stuk 5, p.2).

Verzoekster legde daarenboven vage en ontwijkende verklaringen af wanneer haar werd gevraagd hoe zij nieuws zou hebben bekomen over haar vader in Eritrea. Wanneer werd gevraagd hoe zij wist dat haar vader nu in Adi Keih zou zijn, stelde zij dat haar zus dit vroeg aan ouderen uit haar dorp. Vervolgens gevraagd hoe haar zus deze mensen ontmoette, legde verzoekster echter herhaald vage en ontwijkende verklaringen af. Aanvankelijk beperkte zij zich tot het stellen: *“Ze is niet jong maar oud en ze kwam van daar”*. Nogmaals gevraagd hoe haar zus deze mensen ontmoette, verklaarde zij: *“Ze kwamen naar Soedan, Soedan en Eritrea zijn dicht bij”*. Andermaal gevraagd in welke context haar zus deze mensen tegen kwam, kwam verzoekster niet verder dan te stellen: *“We verlieten Eritrea lange tijd geleden, Ze vroeg naar mijn vader aan mensen die van Eritrea kwamen”*. Ondanks dat haar zus zich over haar vader zou hebben bevraagd, bleek verzoekster bovendien niet te weten wat haar vader deed in Adi Keih (*ibid.*, p.5).

Verzoekster kon daarenboven in het geheel niet preciseren om welke reden haar schoonbroer in Eritrea zou zijn gearresteerd en legde ter vergoelijking van haar onwetendheid herhaaldelijk inconsistente verklaringen af. Bij het CGVS verklaarde zij dat aanvankelijk eenduidig en uitdrukkelijk dat haar zus haar nooit vertelde waarom haar schoonbroer werd gearresteerd en dat zij hiernaar nooit heeft gevraagd. Eerst verklaarde zij het feit dat zij dit niet vroeg doordat zij geen tijd hadden om erover te spreken en haar zus bijna voortdurend werkte. Vervolgens erop gewezen dat zij veertien jaar had om het te vragen, stelde zij echter dat zij niet slim genoeg was om het te vragen. Dit kan, los van de vraag of aan deze verklaring de betekenis moet worden gehecht zoals aangehaald door het CGVS of zoals aangehaald door verzoekster, niet worden gerijmd met haar eerdere verklaring dat zij dit niet vroeg omdat zij hiervoor nooit tijd had. Daarenboven gaf verzoekster even verder en duidelijk in strijd met haar voormelde gezegden aan dat haar zus haar misschien wel vertelde waarom haar schoonbroer werd gearresteerd en dat zij zich dit misschien niet herinnerde (*ibid.*, p.16-18). In het verzoekschrift stelt verzoekster dan weer eenduidig dat haar zus nooit hierover wilde praten, dat hierover geen vragen werden gesteld en dat zij de reden voor de arrestatie van haar schoonbroer nooit heeft geweten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5).

Verzoekster beweerde bovendien dat ook haar zus zou zijn gearresteerd omwille van de problemen van haar schoonbroer; reden waarom zij uiteindelijk Eritrea zouden hebben verlaten. Zij legde hierover echter andermaal incoherente en steeds wijzigende verklaringen af. In de vragenlijst van het CGVS stelde zij hierover: *“De man van mijn zus werd gearresteerd. De autoriteiten kwamen langs om te informatie te vergaren. Mijn zus werd ook een paar keer gearresteerd”* (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, nr.3.5). Bij het CGVS verklaarde zij opnieuw dat haar zus werd gearresteerd. Geconfronteerd met de vaststelling dat niet kan worden ingezien waarom men haar zus zou arresteren en zou vragen haar schoonbroer mee te brengen indien haar schoonbroer reeds was gearresteerd, stelde verzoekster aanvankelijk slechts dat zij hiernaar niet in detail vroeg en dat hetgeen zij hierover weet is dat haar zus werd gearresteerd en gemarteld en daarom vluchtte. Nogmaals erop gewezen dat het niet logisch is dat haar zus werd gearresteerd, kwam verzoekster vervolgens andermaal niet verder dan te stellen: *“Ze werd gearresteerd omwille van haar man, zelfs indien haar man al gearresteerd was, ik weet niet hoe ik het moet uitleggen”*. Vervolgens beweerde zij, hoewel zij dit aanvankelijk ondanks de herhaalde vragen niet aangaf en in weerwil van haar verklaringen in de vragenlijst, dat haar schoonbroer noch haar zus officieel en door de autoriteiten zouden zijn gearresteerd doch wel door bepaalde onbekende individuen en op illegale wijze. Hoewel zij eerder duidelijk aangaf dat zij hiernaar niet in detail vroeg en dat zij slechts wist dat haar zus werd gearresteerd, gemarteld en daarom vluchtte, stelde zij nu bovendien dat zij dit zeker wist omdat haar zus haar met de nodige details zou hebben verteld dat de personen die kwamen geblinddoekt waren, geen identificatie toonden en het huis binnenvielen. Haar zus zou haar bovendien hebben verteld dat zij dit wist omdat deze personen, van wie zij niet wist of zij tot de politie behoorden of niet, ook nadien nog naar haar huis kwamen in burgerkledij (administratief dossier, stuk 5, p.17-18).

Verzoekster beweerde voorts dat zij nadat zij Eritrea zou zijn ontvlucht in Soedan is gehuwd met een Eritrese vluchteling. Ook in dit kader legt zij echter geen coherente verklaringen af.

Vooreerst legde zij tegenstrijdige verklaringen af omtrent het jaar waarin zij met deze persoon zou zijn gehuwd. Bij de DVZ verklaarde zij herhaaldelijk dat zij huwden in 2002 (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.15a). Bij het CGVS stelde zij echter dat zij huwden in 2004 en ontkende zij haar eerdere gezegden bij de DVZ. Zoals reeds hoger werd aangegeven, stelde zij echter dat zij de tolk bij de DVZ goed begreep, ondertekende zij de verklaring van de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar in het Tigrinya werd voorgelezen, gaf zij hiermee aan dat de hierin vermelde inlichtingen oprecht zijn en gaf zij bij het CGVS aanvankelijk aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen. De loutere ontkenning van haar eerdere gezegden kan bijgevolg de voormelde tegenstrijdigheid niet opheffen.

Ook over de herkomst van haar echtgenoot legde verzoekster incoherente verklaringen af. Bij het CGVS verklaarde zij, wanneer gevraagd werd hoe het kwam dat deze als Eritreeër in Soedan woonde, dat zijn ouders, die afkomstig waren van Zalambessa, hem meebrachten naar Soedan (administratief dossier, stuk 5, p.10). Bij de DVZ had zij echter eerder aangegeven dat haar man, hoewel deze de Eritrese nationaliteit heeft, is geboren in Kessela in Soedan (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.15a).

Verzoekster kon Zambalessa, nochtans de plaats waarvan haar echtgenoot en/of diens ouders afkomstig zouden zijn, blijkens de gezegden die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing en zoals zij uitdrukkelijk erkent in het verzoekschrift bovendien niet correct situeren binnen Eritrea. Indien zij daadwerkelijk een Eritrese vluchteling was en in Soedan zou zijn gehuwd met een Eritrese vluchteling, mocht dit van haar nochtans redelijkerwijze worden verwacht.

Verder legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af aangaande haar onwetendheid over de reden waarom haar man en/of diens ouders Eritrea zouden zijn ontvlucht. Uit de verklaringen die met recht worden weergegeven in de bestreden beslissing blijkt dat zij aanvankelijk duidelijk stelde niet te weten waarom zij Eritrea ontvluchtten omdat zij hem dit nooit vroeg en hij hierover evenmin sprak terwijl zij later stelde dit niet te weten omdat haar man zich dit zelf niet meer herinnerde. Het louter herhalen van deze laatste verklaring kan aan deze vaststelling geenszins afbreuk doen.

Dit alles klemmt des te meer daar verzoekster stelde met haar man nooit zelfs maar te hebben gesproken over Eritrea (administratief dossier, stuk 5, p.11). Dat zij als gehuwde Eritrese vluchtelingen nooit zouden hebben gesproken over het land waarvan zij beide afkomstig waren, is geheel niet plausibel.

In de bestreden beslissing wordt voorts met recht gemotiveerd:

“U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Mai Edaga (of Mai Idaga) in de zoba Debub, subzoba Dekemhare. U verklaarde dat subzobas in Eritrea niet verder opgedeeld worden en u zei ook dat Mai Edaga geen eigen administratie heeft, maar dat de administratie van Mai Edaga bij Dekamhare is (zie gehoorverslag CGVS p.4). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat subzobas in Eritrea nog verder opgedeeld worden in administraties en dat Mai Edaga zelf een administratie heeft waar nog andere dorpen bij horen. U verklaarde in Eritrea geboren te zijn en op 10 jarige leeftijd vertrokken te zijn naar

Soedan waar u woonde tot u naar België vertrok. Er kan dus begrip opgebracht worden voor het feit dat u de administratieve opdelingen in Eritrea niet goed kent. Het is daarom des te opmerkelijker te noemen, dat wanneer u gevraagd werd of u wist wat een **Kebele** is, u antwoordde dat een Kebele zoals zoba 1, zoba 2 is en dat je ook kebele 1 en kebele 2 zegt. U legde verder uit dat een stad zo kan opgedeeld worden in zone 1, 2 en 3 (zie gehoorverslag CGVS p.26). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat een Kebele de kleinste administratieve opdeling is in **Ethiopië**, vergelijkbaar met een wijk. U kent dus de administratieve opdelingen in uw verklaarde geboorteland, Eritrea, niet maar u kent wel de kleinste administratieve opdeling die er bestaat in Ethiopië, een land waar u nooit gewoond zou hebben. Kebele is overigens een Amhaars woord, een taal die u niet zou spreken aangezien u verklaarde enkel Tigrinya en een beetje Arabisch te spreken (zie gehoorverslag CGVS p.16). **Dat u de administratieve opdelingen in uw eigen geboorteland, Eritrea, niet kent maar dan wel weet wat een Kebele is, een woord in een taal die u niet zou spreken en een administratieve opdeling in een land waar u nooit zou gewoond hebben, is niet aannemelijk.**"

Verzoekster wijt het voorgaande aan tolkenproblemen en beweert ten aanzien van de tolk te hebben verklaard dat zij het woord Kebele niet kende doch wel de betekenis kon geven van het woord Zoba. Deze beweringen vinden echter geen steun in het administratief dossier. Verzoekster verklaarde de tolk bij het CGVS goed te begrijpen en er werd haar verduidelijkt dat zij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) moest melden. Verzoekster gaf aan de tolk goed te verstaan en maakte nergens gedurende het gehoor enige melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Evenmin maakte zij enige opmerking in deze zin wanneer daartoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden. Haar advocaat, die haar bijstond tijdens het gehoor, maakte ook geen melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Bovendien zijn de gestelde vragen en verzoeksters antwoorden duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Wanneer werd gevraagd: "Wat is een kebele, weet u dat?", antwoordde zij: "Kebele is zoals zoba 1, zoba 2, je zegt ook kebele 1, kebele 2". Gevraagd wat zij hiermee bedoelde, gaf zij aan: "Bijvoorbeeld, er is een stad, de stad wordt opgedeeld in zone 1, zone 2, zone 3" (administratief dossier, stuk 5, p.1-2, 26-27).

Verzoekster vertoonde bovendien een gebrek aan kennis aangaande de Eritrese feestdagen.

Waar zij kon aangeven op welke dag Onafhankelijkheidsdag wordt gevierd in Eritrea, blijkt immers uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat zij niet wist van wie Eritrea op die dag zijn onafhankelijkheid bekam. Bovendien bleek zij in dit kader niet te kunnen preciseren welke, blijkens de informatie in het dossier nochtans belangrijke, gebeurtenissen zich in het kader van de onafhankelijkheid van Eritrea afspeelden in 1993 (*ibid.*, p.19, 26; administratief dossier, stuk 12: landeninformatie).

Uit verzoeksters verklaringen en de informatie die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, daarenboven weldegelijk duidelijk dat zij geheel niet op de hoogte was van hetgeen er in Eritrea precies wordt gevierd op Martelarendag (administratief dossier, stuk 5, p.20-21; stuk 12: landeninformatie).

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

*"Er werd u ook gevraagd wat men in Eritrea viert op 1 september en u zei dat men dan "Yohannes" viert, een religieus feest (zie gehoorverslag CGVS p.25). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat op 1 september inderdaad het Kidus Yohannes feest gevierd wordt (of het nieuwe jaar) in **Ethiopië**. In Eritrea viert men ook Kidus Yohannes, maar omdat in Eritrea een andere kalender gebruikt wordt dan in Ethiopië, valt deze dag in Eritrea op 11 september en niet op 1 september. Op 1 september is er in Eritrea een andere publieke feestdag, men herdenkt op die dag het begin van de onafhankelijkheidsstrijd op 1 september 1961. **Dat u als Eritrese niet zou weten dat in Eritrea op 1 september het begin van de dertig jaar durende onafhankelijkheidsstrijd zou gevierd worden is niet geloofwaardig. U verklaarde dat er op 1 september "Yohannes gevierd wordt" terwijl dat in Eritrea op 11 september gevierd wordt en niet op 1 september zoals in Ethiopië. Zoals hierboven al aangehaald verklaarde u nooit in Ethiopië gewoond te hebben maar, wanneer u gevraagd wordt wat men op 1 september in Eritrea viert, heeft u het vreemd genoeg wel over een feest dat op die datum in Ethiopië gevierd wordt.**"*

Verzoekster kan niet worden gevolgd in de bewering dat niet zou zijn gevraagd naar de feestdag op één september doch wel naar de feestdagen in september. De vraagstelling geschiedde immers in duidelijke bewoordingen en luidde als volgt: "Wat vieren mensen op de eerste september in Eritrea?" (administratief dossier, stuk 5, p.25). Zelfs indien verzoekster deze vraag zou hebben begrepen als een vraag naar de feestdagen in september, dan nog kon bovendien van haar worden verwacht dat zij zou hebben vermeld dat op één september in Eritrea de start van de onafhankelijkheidsstrijd wordt gevierd.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoekster, wanneer haar de open vraag werd gesteld wat zij zoal zou kunnen aanhalen om de interviewer bij het CGVS te overtuigen of aannemelijk te maken dat zij de Eritrese nationaliteit heeft, niet in staat bleek hierop een antwoord te formuleren doch eenvoudigweg verklaarde: *"Ik weet het niet"* (administratief dossier, stuk 5, p.25).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde Eritrese nationaliteit. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan haar verklaringen over haar leven als vluchteling en de problemen die haar ertoe zouden hebben genoopt ook Soedan te verlaten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand van een bepaald land niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio en het land waar de aanvrager van afkomstig is en feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt omwille van de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar beweerde Eritrese nationaliteit, herkomst en levensloop zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS